

iets over, en vroeg niet of zij Wouter nog wel eens zag, dus zoo heel diep zat het toch blijkbaar niet. —

En na aldus haar eigen eenigszins stoffige baantje te hebben schoongeveegd, ging Annie weer welgemoed met Wouter wandelen.

De eenige, die voelde dat Mientje verdriet had, was Bertha, de onderwijzeres. Haar moeder had wel eens terloops gevraagd, waarom Wouter er toch in zoo lang niet geweest was, maar na het ontwijkend antwoord van Mientje: „Ik weet niet, Moe”, was ze toen verder niet op de quaaestie ingegaan. Een weekje later had Moe haar vraag herhaald: „Wat had die jongen toch; was het 'm hier niet goed genoeg?” Ze voelde zich persoonlijk eenigszins gekrenkt en gaf daar blijk van. Mientje had gezwegen; alleen boog het blonde hoofdje iets dieper over het naaiwerk. Annie had luchtig geantwoord, dat hij het, geloofde ze, erg druk had. Overwerk of zoo. Wist zij veel? Hij zou wel weer eens komen opdagen.

„Zie je hem dan nooit meer?” vroeg de moeder nog.

„Och jawel, een enkel keertje. Mensch, zanik toch niet zoo over dien jongen,” antwoordde Annie gemelijk, en hierop was het gesprek doodgeloopen.

Bertha peinsde over het geval. Het hinderde en vervolgde haar en ze zocht naar een gelegenheid, eens met Mien te praten. Op Annie had ze geen vat, die had haar afgesnauwd, toen ze op een avond, in haar beider slaapkamer, het onderwerp aangeroord en haar vermoedens over den stand van zaken uitgesproken had.

Het ging haar niets aan — vond Annie — en ze zag niet in, waarom zij niet evenveel recht had als Mien. Als die jongen meer om haar gaf dan om Mien, was het idioot, om hem te dwingen. Hij was vrij in zijn keus en zij, Annie, kon hem toch niet hiernaartoe sleepen. — En een stroom van argumenten, gereedelijk ter beschikking van wie zijn onrecht voelt, was over Bertha heen gestort, totdat die nijdig: „Och, vlieg op”, had gezegd en Annie haar rug had toegekeerd.

Sindsdien was het onderwerp niet meer ter sprake gekomen.

Bertha kon zich niet losmaken van de gedachten over haar zusje, dat verdriet had. Ze had voor Mientje, met wie ze dertien jaar in leeftijd verschilde, altijd een moederlijk gevoel gehad. Toen het kleine kind-popje in de wieg lag, had ze er mee gespeeld in haar vrijen tijd en er op gepast, als Moe het druk had, en later had ze Mientje dikwijls in bescherming genomen tegen Annie, die graag plaagde.

Toen Bertha drie-en-twintig jaar was, had een jongere vriend van haar vader haar ten huwelijk gevraagd. Ze had zonder aarzelen bedankt, overtuigd in haar jeugdigen overmoed, dat ze wel iemand anders kon krijgen dan dien man van midden veertig met grijzend haar en een grooten stalen bril, waarachter zijn fletsblauwe oogen goedig knipperden. Later,